

1. Když na pláních se stmívá, zní vytí smrtící,
krb hlídej, moje milá, a láduj ručnici,
to vlků smečka hladová už sto let nesmí spát,
za trest, že snědla pastora, co vlky měl tak rád.
R: V pustejch pláních věčný zimy bloudí sedm vzteklejch vlků,
nemaj' rádi zpěv a rýmy, jsou nervózní jak pes.
2. Když zlatokop si kopne, hned vlkům stoupne tlak,
když kopne potmě do pně, tak vlky trefí šlak,
divoká zvěř, co je k jídlu, hopsá sobě po lese,
jen vlk má nervy v kýblu, nežere a třese se.
R: V pustejch pláních věčný zimy bloudí sedm vzteklejch vlků,
nemaj' rádi zpěv a rýmy,
a pro toho nejmladšího rytmus jako kdyby ani nebyl, debil.
3. Ty vlky pošle k Pánu prej čistá panna jen,
když nevrátím se k ránu, tak s flintou vyjdi ven,
mejch kostí spatříš hromádku a sedm vlků kol,
ty kosti seber do šátku, však dřív ty vlky skol.
R: Uposlechla nočních plků, vyšla spasit sedm vlků,
střelila, a za pět vteřin sežrali ji včetně peřin,
jak mohla bejt čistá panna, když mě tolik milovala
v pustejch pláních na Klondiku v tý zatracený zimě?